

[Bindslev.]

små Raad, maa det ogsaa i en vis Forstand være i Samfundets Interesse, at Grænserne ikke gøres for snævre og Baandene ikke for snærende. Det maa være Regelen for al god Lovgivning, at der ikke udstedes Forbud, naar Forbud ikke er nødvendige. Det vil ses, at en Lovgivning, ogsaa rent historisk, udvikler sig saaledes, at den sætter ind der, hvor en eller anden Fare truer Samfundet, Lovgiveren skal ikke gaa og opfinde alle mulige urimelige Farer, som kunde tænkes at opstaa, og saa tage Forholdsregler derimod.

Naar det, man kalder Kvaksalverfaren, er saa ringe, som den er i Danmark, naar den spiller saa ubetydelig en Rolle, er det at skyde Spurve med Kanoner, hvis man stiller bombastiske Regler op for at begrænse disse ubetydelige og i de allerfleste Tilfælde — der er Undtagelser, det erkender jeg —, men i de allerfleste Tilfælde uskyldige Foreteelser. Jeg mener ogsaa — hvad ogsaa Flertallet er inde paa —, at man snarere ægger til Modsigelse, at man snarere skaber Sympati omkring Kvaksalverne ved at skabe drastiske Forholdsregler.

I dette Synspunkt er jeg altsaa enig. Og med al min Anerkendelse af de vedtagne Lægeautoriteter og Lægevidenskaben som saadan, kan jeg jo heller ikke se bort fra, at det aabenbarer sig, hver Gang vi faar Lov til at kigge indenfor Lægevidenskabens egne Døre, saaledes som vi faar Lov til det, hver Gang der er en medicinsk Doktordisputats, næsten ved hver eneste Sygdom, der behandles videnskabeligt, at der er forskellige Metoder og forskellige Kure, og i hvor høj Grad de lægevidenskabelige Autoriteter er indbyrdes uenige, ja, indtil det fjendtlige ligger i Haarene paa hinanden, naar det drejer sig om at godkende en eller anden lægevidenskabelig Metode.

Derfor er jeg ikke helt tilfredsstillet af Partier i Kommissionsbetænkningen, hvor der tales om, at Videnskaben maa være den højeste Autoritet i Bedømmelsen af, hvilke Metoder eller hvilke Systemer der skal kunne opnaa Godkendelse indenfor et Samfund; thi Videnskaben — det er nu en Gang dens Væsen, det er rimeligt, at det er saaledes — viser os alt for ofte flere Ansigter, hvilket nødvendigvis maa svække dens Autoritet, netop hvor det drejer sig om saadanne Spørgsmaal. Dertil kommer yderligere, at det ogsaa er set, at Videnskabsmænd kan beherskes af en bestemt Psykose, af

en bestemt herskende Aandsretning, som suverænt vil afgøre, hvad der kan godtages for Videnskab, og hvad der ikke kan være Videnskab; og navnlig synes jeg, at dette er der Grund til at have sin Opmærksomhed fæstet ved, naar det drejer sig om Metoder, som man fra lægevidenskabelig Side hævder ikke kan videnskabeligt begrundes. Thi det turde dog være Tilfældet, at er der nogen Videnskab, som maa arbejde empirisk, er det Lægevidenskaben, den maa gaa forsøgsvis til Værks, prøve sig frem med Metoder, som ikke før er prøvet; og jeg vil dog paa Forhaand vægre mig ved at tro, at der ikke Gang paa Gang af Lægevidenskaben selv skulde være fundet Metoder, som den vilde have vanskeligt ved videnskabeligt at begrunde.

Det, som jeg med andre Ord sigter til, er, at der meget vel i Udlandet kunde tænkes at opstaa lægevidenskabelige Metoder, som ikke vilde faa vor danske Videnskabs højofficielle Approbation. Jeg er lidt i Tvivl om, hvorvidt vi skal bygge vor Lovgivning saa snævert op, at det vilde være umuligt for saadanne udenrigske lægevidenskabelige Metoder at faa Lov til at virke indenfor Landets Grænser. Jeg siger, jeg er i Tvivl om det, jeg ved ikke rigtigt, hvordan man skal forme saadan noget, jeg ved ikke, hvordan man skal bygge Reglerne op. Men jeg nævner det som et af de Spørgsmaal, som det kommende Udvalg ogsaa bør have sin Opmærksomhed henvendt paa.

Dette er i alt væsentligt, hvad jeg for Øjeblikket mener at kunne og maatte sige om det foreliggende Lovforslag. Mine Betragtninger munder da ud i, som jeg ogsaa indledte med at sige: en stærk Paaskønnelse af, at dette Arbejde er blevet taget op, en Paaskønnelse af det store Arbejde, som er nedlagt i Kommissionsbetænkningen, og i det store og hele velvillig Beredvillighed til at gaa ind i et Samarbejde om at skabe en Lovgivning som den, der her er ønsket. Og jeg kan sige, at jeg paa de allerfleste Omraader kan følge Lovforslaget, saaledes som det er udformet. Kun paa nogle enkelte Punkter vilde jeg gerne have, om Mindretallets Indstilling i Kommissionen maatte blive fulgt. Paa visse Omraader kunde jeg have Ønsker om, at man havde helt andre Bestemmelser end dem, som er kommet til Orde. Men alt dette vil jeg gerne vente med at drøfte til i det kommende Udvalg.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.